

ŠČASTLIVY ĎITI.

svrioner

Svjatec Najsvjatejšoj Evcharistii.

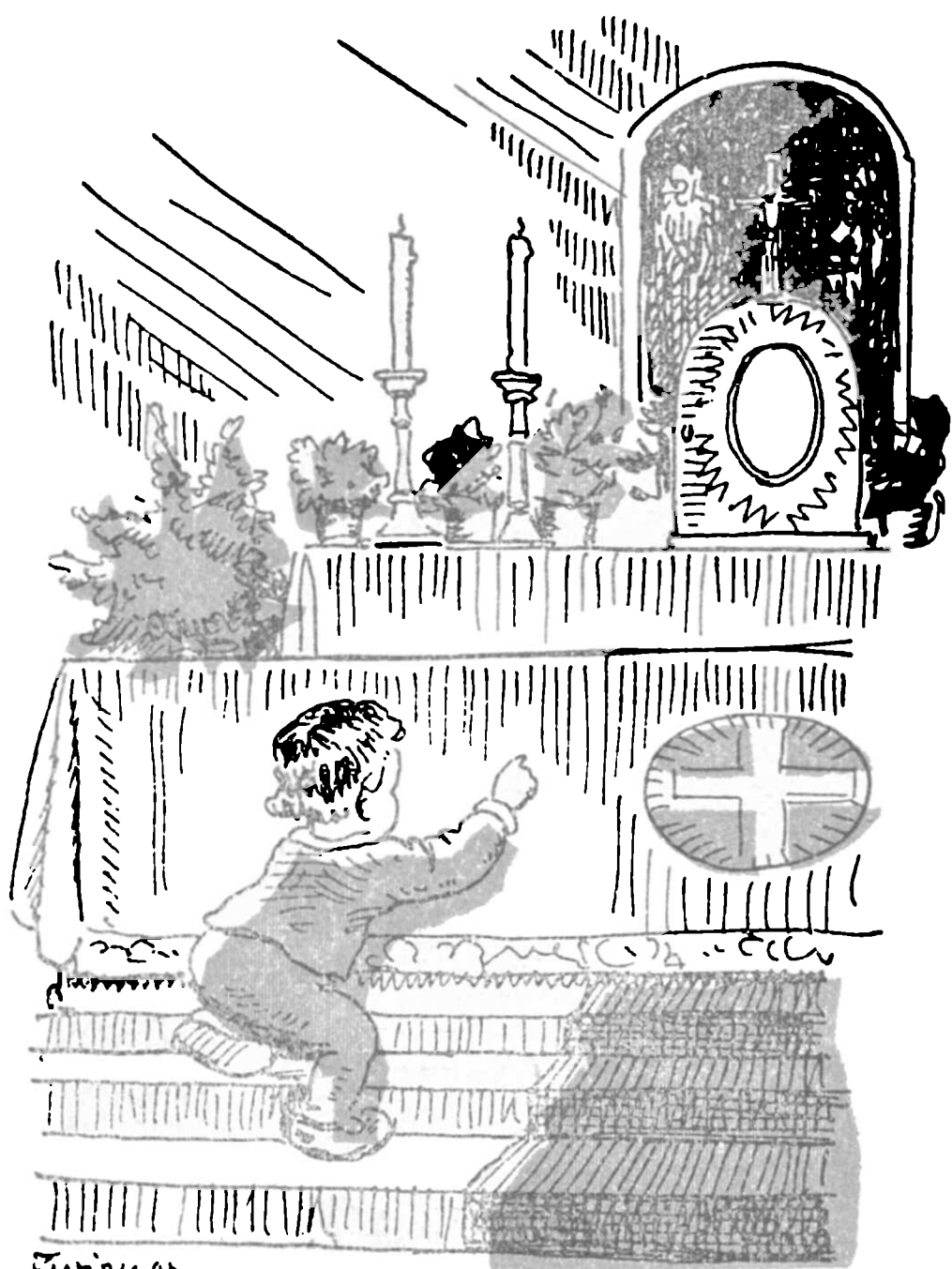
(Sv. Paschal Baylon žil v rokach 1540—1592.)

Roditeli sv. Paschala nazyvalisja Martin i Isabella Baylon. Žili v seli Torremosa v Ispanii i byli bohobojny, chudobny zemledilcy. Boh im daroval pjať dıtej. Najmolodšomu dali meno Paschal.

Mati Paschala byla duže pobožna žena i chodila každyj deň na službu Božu. Dıtej brala

so soboju i mala radost, čto malyj Paschal spravovalsja v cerkvi ticho i uvažno pozeral na svjaščennika, jak končit sv. Liturgiju, jak by vsjo rozumil.

Jednoho dňa roditeli mali robotu i ostavili na korotkij čas maloho Paschala samoho doma. Koli vernulisja, Paschal sčez. Hľadali jeho po vsjudu, no daremno. Ni u sidov, ni inde dıtati ne bylo. V smutku išli v cerkov, čtoby

Boha prosili na pomošč, i vot, v cerkvi pred oltarem, na zemlji siđil Paschal. Ne moh ješče sam choditi i tak rukami-nohami lazil v cerkov a pred oltarem sil sebi ticheňko. Ot toho času robil to častijše a roditeli ne zapreščali jemu to.

Tam v cerkvi rad pozeral obrazy Raspjataho Isusa, Materi Božoj i svjatyh. Jak Paschal bolšij byl, mati jemu často hovorila o Hospodi Isusi, o Materi Božoj, o svjatyh i tak chlopčik porazumil značenje obrazov, choť ne znal čitati, ibo v školu ne moh choditi, roditeli jeho byli chudobny. Už jak dťa pas ovcy, čtoby na pomošči byl rodiťam v zarobku každodennaho chľiba.

Najbolša jeho radost byla, jesli moh i kromi neđili, v rabočij deň Službu Božu sluchati. Vozmožno bylo na nem viditi, jak ťažke i bolestno bylo jemu otlučitisja ot Evcharističnaho Isusa. A čerez cilyj deň blahodaryl Boha, čto moh rano sv. Liturgiju sluchati.

Iz katichiza: Posiščaj cerkov ochotno! „Učitel hlašajet ťa“. (Joann 11, 28.) Isus zovet ťa: „Prijdite ko mñi vsi truždajuščisja i obremennii, i az upokoju vy.“ (Mat. 11, 28.) „Vozveselichsja o rekšich mñi: v dom Hospodeň pojdem.“ (Psalom 121, 1.) Pravdivyj christianin prichodit v cerkov koli liš možet, choť na chvílku, i tohda koli ne povinen; na poviny služby Božii že vsehda i točno prichodit. Kto neskoro prichodit v cerkov, sam sebi škodit a druhich bezpokoit v pobožnosti.

Žertvy Staroho zavita. Virujušči ot načala umolali Boha ne liš samotno, no i hromadno molitvoju i

žertvami. Po prikazu Božomu bylo podrobno ustanovleno, čto i jakim sposobem majú žertvovati narod izraelfanskij. Žertvovalisja dary rastenij i skotov. Byli to žertvy Bohu ne dostojny i nesoveršesny. A odnakož, oni ljubilisja Bohu (I. Mojsej 4, 4.), holovno proto, čo H. Boh vidil v nich predobraz žertvy novaho zavita. Takim predobrazom byli holovno žertvy Melchisedeka, ježednevnaža žertva ahnce i ahnec paschalnyj. (Jevr. 5, 6.)

Novozavitnuju žertvu predskazal H. Boh ustami proroka: „Ne maju pofišenije vo vas i neprijmu žertvy iz ruk vašich. Ibo ot vostok solnca pod zapad budet prinošatisja imeni mojemu na každom misť žertva čista (bezkrovna). (Malachija 1, 10. 11.)

K o t o r a j e s t ž e r t v a N o v a h a z a v i t a ?

Žertvoju Novaha zavita jest Isusu Christos, Ahnec Božij, kotoryj svojeju smertiu na kresť žertvovalisja za nas a siju žertvu pri každoj službi Božoj na oltari obnovljajet.

I. Christos — Ahnec Božij. Pročto tak hovoritsja o I. Christu? Na kresť I. Christos žertvovalisja krvavym sposobom, na prestoli (oltari) žertvujetsja bezkrovnym sposobom, t. j. tak, čto ne terpil, ni ne umirajet snova; na kresť žertvovalisja sam, na prestoli že pomoščiju svjaščennika.

Pervu Službu Božu skončil sam I. Christos na tajnoj večeri. Pereminil chlib v svoje najsvjatijšoje filo slovami: „Sije jest filo Moje, ježe za vy lomimoje.“ Vino že pereminil v svoju najsv. krv slovami: „Sija jest krv Moja Novaho zavita, jaže za vy i za mnogi izlivajemaja.“ Tak žertvovalisja pervyj raz bezkrovnym sposobom svojemu Otcu nebesnomu, pod vidom chliba i vina. I tak chofil žertvovatisja až do konca svita. Na to ustanovil žertvu sv. Liturgii.

Robota.

Paschal často pri pasenii oveč byl sám na poli. No ni tu ne sídíl bez raboty. Choťil čto — to doznatisja o Isusi Christi i iz žizni svjatyh. Čto sdílal? Kupil sebi knížku i vzjal ju so soboju na pole. I jesli išel okolo neho dajakij vzroslyj čelovik, poprosil jeho, čtoby mu potolkoval ňikotory bukvy. Ludi mu to radostno sdílali i tak pomaly naučilsja čitati, daže i pisati. Kto-to podaroval mu knižočku, v kotoroj byli molitvy k Preč. Ďivi Marii. Iz sej knižočki molilsja každýj deň. Čtoby moh spokojno čitati, otdalilsja ot ostal'nych pastyrej i vel svoji ovečky ko kaplici Materi Božoj a tam spokojno čital i molilsja.

No okolo kaplički bylo malo travy, tak čto ovcy skoro ju vypasli. Proto prosilsja ot neho vlastitel' oveč: „Pročto paseš vsehda na odnom misti? Tam uže ňit nijakoj travy a moi ovcy schudnut.“ Na to otvičal Paschal: „Pri Materi Božoj ovcy ne budut holodovati. Ona ješč dobroju pastyrkoju.“ I diťjstvitel'no tak bylo. H. Boh odminil jeho počitanije k Preč. Ďivi Marii tak, čto ovcy, kotory on pas byli o mnoho tolstijši jak druhi.

Na poli sdílal sebi Paschal rozanec iz rastenij i sej rozanec často molilsja kľačavše, obernutyj k cerkvi. Taki rozancy daval i druhim i novoril, čto suť spleteny iz bilych i červenych ruž: byli ruži suť dobroditeli Preč.

Ďivy Marii, na kotory pamjatajeme pri každom „Bohorodice Ďivo“; červený že suť rany ľubimaho Spasiteľa, na kotory vospominajeme pri každom „Otče náš“.

I oltarj sďilal sebi Paschal, kotoryj vsehda so soboju nosil. Byla to jeho pastyrskaja palica. Na jej hornej časti vyrizal maleňkuju statuu Pr. Ďivy Marii s Isuskom i krest. Jesli prišel na dajakoje krasivoje misto, to postavil palicu, prikľak pred obrazom Materi Božoj i horjačo molilsja. Paschal ni ne znal, čo H. Boh pro jeho pobožnosť dal sej palici čudesnuju silu. V Ispanii na pastviskach jest nedostatok vody dľa piťa. Proto pastyri často terpili žaždoju. Koli raz narikali, čo ne jest vody, Paschal im skazal: „Udarte palicu v zemľu i vytečet vam voda.“ Sďilali tak, no voda ne vytekla. Paschal čudovalsja tomu, vzjal svoju palicu, udaril v zemľu i vytekla svižaja voda. Pastyri dumali, čo vozmožno Paschal znajet o dajakom tajnom istočniku. Proto ho odvedli druhij raz na druhoje misto i tu prosili ot neho vody. On udaril svojeju paliceju i vytekla opjať svižaja voda. Pastyri čudovalisja tomu, no Paschal nit, ibo on znal, čo H. Boh jest vse mohuščij.

Iz katechiza: Jaki dolžnosti majet hospodarj k svojim podčinennym? Hospodarj dolžen svojim podčinennym spravедливо vyplatiti mzdu (platňu) i pri-derživati ich k dobromu.

„Každomu, kto budet tebi čo to rabotati, vyplat sejčas mzdu.“ (Tov. 4, 15.) „Se mzda dľlatelej dľ-

lavšich niny vaša, uderžanaja ot vas, vopijet: i vopijenija žavšich v uši Hospoda Savaofta vnidoša.“ (Jak. 5, 4.) Sv. Pavel že napominajet: „Hospodije, pravdu i uravnenije rabom podavajte, viđašče, jako i vy imate Hospoda na nebesich.“ (Kol. 4, 1.) „Ašče že kto o svoich, pače že i o prisnych ne promyšljajet, viry otverhlsja jest, i nevirnaho horšij jest.“ (I. Tim. 5, 8.)

No i rabotajuščije dolžny virno i sovistno rabotati. „Dostoin bo jest dīlateľ mzdy svojeja,“ no liš tot, kotoryj sebi tu zarobit sovistnoju rabotoju. (Luk. 10, 7.) Soveršennuju nahradu dostanet „rab blahij i virnyj“ v radosti Hospoda svojego nebesnaho. (Mat. 25, 21.) „I vsjako ježe ašče čto tvorite ot duši dīlajte, jakože Hospodu, a ne čelovikom: Viđašče, jako ot Hospoda prijmete vzdajanie dostojanija: Hospodu bo Christu rabotajete!“ (Kol. 3, 23. 24.)

Verni i vynahoroď.

Paschal pas liš ovcy. Raz mati prosilasja jeho: „Ne choťil by ty pasti i kozy našej sosidy?“ No on otvičal: „Mamko radšej ņit, ibo kozy suť očeň diki. Jak lahko by mohlo statisja, čto ņikotora koza zabihla by na pole sosida i sdīlala by tam škodu!“ Tak bojalsja malyj Paschal hricha. Ibo hďi-nibud' byl, vsehda dumal na prisutstviye Boha.

Posľi niskoľko rokov opustil otcevskij dom i išel hledati sebi lučšuju službu, čtoby moh čto-to zarobiti i tak pomoči svojim roditel'am i chudobnym. Stalsja pastyrem u boho-bojnaho muža, imenem Garzias. Poneže mu dobri i virno služil, prijal ho Garzias za syna

i choťil jeho sdilati svojim naslednikom. No Paschal poďakoval za to i ne prijal. Radšej chotil ostati chudobnym „iz ľubvi k H. Bohu“.

Duže vnimal na to, čtoby jeho stado ne sdilalo škodu na čužem majetku. No choťaj jak vnimal, odnakož raz stalosja, čto niskoľko ovec v noči uťiklo na pole sosida, hdi bylo posjato zerno, i tam paslisja. Paschal sejčas rano išel k sosidu i prosil, čtoby ocinil škodu i koli on dostanet platňu, vynahorodit jemu to. Koli potom prišel, čtoby vynahorodil škodu, sosid mu skazal: „Pravi na tom misti, hdi paslisja tvoi ovcy, o mnoho bolše zrodilosja mni jak na druhich mistach, proto ne možu ot tebe nijakoľ nahorody prijati.“

Choťaj jak vnimal na svoi ovečki, odnakož ne byl pevnyj, ne sdilali-li dakohda oni bez jeho svidinija dajaku škodu na poli. Čto sdilal? Koli byli žniva, vzjal so soboju serp i pomahal pri košenii zerna, čtoby tak vynahorodil škodu, ktoru sdilali ovcy bez jeho svidinija.

Iz katichiza: Kto hrišit protiv sedmoj zapovidi?

Protiv sedmoj zapovidi hrišit, kto bližnemu nespravodlivo sdilajet škodu, t. j. kto okradet ili oškodit bližňaho i kto oklamet bližňaho.

Sovistnyj.

Poneže Paschal vsehda dumal na prisutstviye H. Boha, stalsja očeň sovistnym. Byl ko vsim dobryj i laskavyj a bojalsja i najmeňšaho hricha.

Čtoby pri ispyti sovisti ne zabyl na svoi slabosti, kotorych dopustilsja čerez deň, vynšel on sej sposob: Nosil u sebe motuz i vsehda, koli dopustilsja (ne iz zloj volji, no iz slabosti) dajakoho prestuplenija, sejčas sdilal sebi na motuzi uzel. Každyj večer prosil Ducha svjataho o prosviščenije, čtoby moh poznati svoi hrichi. Posli toho posmotril na motuz, skoľko uzlov tam bylo. Spomnul na svoi hrichi i ščiro ich žaloval.

Poneže každyj deň d'ilal ispyt sovisti, spovidalsja iz mnohich hrichov i prestuplenij. Ostal'nyje pastyri ne mohli poňati, iz čeho on voobšče spovidajetsja, vid' ne vidili na nem ni najmeňšaho hricha. Hrich' zatemňajet razum, proto veliki hrišniki často ne poznavajut svoich prestuplenij. No kto v pravdi ľubit Boha, tot napolnen ješ' Duchom svjatym; i Duch svjatyj ješ' svitlo. Jesli solnyško zasvitit v temnuju komnatu, to vidim v jeho lučach i najmeňšij porošok. Podobno i Paschal v svitli Ducha svjataho vidil v serdci i najmeňši nesoveršenstva. A jesli ich poznal, usilovalsja otvernutisja ot nich.

Slyšal-li dakohda nečistoje slovo ili šutku (figel'), otošel s vozraženijem. Za pravdu hotovyj byl umerti. „Tak ješ'!“ to byla jeho prisjaha a tomu slovu moh každyj bolše virovati, čim prisjahi mnohich nesovistnych ľudej. S ostal'nymi pastyrmi ne duže ochotno kamaratilsja, ibo často ot nich slyšal proklinani-

ja i nečestny slova. Jesli povadilisja, usilovalsja ich pomiriti. Smutilsja, jesli vidil, čto mir meždu nimi liš korotko deržit; ibo dumal čto to jeho vina čto nevozbranil oskorbleniju Boha.

I proto ješče bōlše želal sebi, čtohy moh ostaviti sej svit i spasit dušu svoју. Často molilsja i postil, čtoby poznal voļu Boha; nakonec rišilsja, čto vstupit v rjad sv. Franciska iz Assisi, ibo tam moh žiti i dalše tak bidno, jak do teperj. V tom rjadi ostalsja až do smerti. H. Boh otličil jeho mnogimi čudesami.

Iz katichiza: Holos sovisti. Pri každom dīli ozvetsja v duši budto by holos, kotoryj hovorit: to ješ spravedlivoje, to ješ nespravedlivoje; to ješ dobroje, to ne ješ dobroje; to možeš robiti, to ne možeš, Takim sposobom pripomonajet nam naš razum zakon Božij. Tot holos razuma nazyvajetsja soviš. Soviš pered dīlom vozbuždajet ili otkloňajet nas; posli dila chvalit ili uprekajet (hanit) nas; ublažajet ili mučit.“ Idiže červ ich ne umirajet“ (Mark. 9, 43.), skazal Isus o proklatych v pekli.

Ďiťa Marii.

(Svjatyj Bernardij Sienskiij byl velikij missionar i svoimi propovidami vozvratil mnoho ludej k Bohu; žil v rokach 1380-1453.)

Bernardij narodilsja 8. IX., tehda pravi v tot deň, koli prazdujeme roždestvo Preč. Ďivy Marii. Koli byl 3 ročnyj, umer mu otec a o četyre roki mati; tak stalsja sirotoју. Vospitanije jeho perebrala tetka; ona ľubila

ho jak svojeho syna. Pervuju jej starostiju bylo vskipiti v jeho serdce ľubov k Bohu i počitanije k Preč. Ďivi Marii. Bernardij prijal jej naučenije i napominanije i usilovalsja iz ľubvi k Božijej Materi nasľidovati ju v jej dobrodĕtelach.

Každú subbotu postil i posiščal marianski cerkvi. Odin iz najkrasivších obrazov Fr. Ďivy Marii jest blizko horoda Sienny. Tam chodil každýj deň i dolho molilsja. Koli kto-to iz rodiny prosilsja, čto tam tak dolho robit, otvičal: „Prošu Caricu nebesmu, čtoby chranila mene v tak mnohich opastnostach; ja molodyj i bojusja, čtoby nestratil svoju nevinnost, kotora jest mňi milša jak vsi sokrovišča (bohatstvo) zemli.“

Ľubov k Materi Božoj soprovoždala ho čerez ciluju žizň. Raz v svojej propovĕdi hovoril: „Ja, brat Bernardij, vsehda pobožno počital Fr. Ďivu Mariju; ibo v deň jej roždestva ja narodilsja, v tot samyj deň byl ja oblečen v odeždú monašesku i složil monašeskij obit; v tot samyj deň služil pervu Službu Božu; i želaju sebi, čtoby v tot samyj deň i umer.“

Počitanijem Fr. Ďivy Marii uže za moloda stalsja svjatym. Ľubil molitisja, často posiščal Spasiteľa v cerkvi i pomahal pri Službi Božoj. K ľuďam byl laskavyj i uslužnyj. Ľubil slusluchati slovo Božije i čto slyšal v cerkvi, to vskipil sebi v um i hovoril o tom molodším dĕtam.

Iz katichiza: Pr. Ďiva Marija služila svojemu bo-
žomu Synu čerez celý čas jeho skrytaho života.
Chodatajstvovala v Kaňi Galilejskoj. Na krestnoj
dorohi soprovoždala Ho až na Kalvariju. Tam stojala
pod krestom i terpila s Nim až do jeho smerti.
Molilasja s apostolami pered sošestvijem sv. Ducha.
Poslidni lita svojej žizni perežila pod ochranoju sv.
Joanna, ľubimaho apostola Isusa Christa. Po smerti
vzjal ju I. Christos v nebo i tam vozvyšil ju nad
anhelami i svjatymi. Sije sobytije praznujeme ježe-
hodno 15. (28) avgusta v prazdnik Uspenija Pr. Ďivy
Marii.

Anhelskaja dobroďitel'.

Ľubov i počitanije k Pr. Ďivy Marii возбу-
dili v duši Bernardija i ľubov k anhelskoj dob-
roďiteli svjatoj čistoty.

Jak 11-ľitnyj išel studirovati. Jeden iz jeho
učitelej hovorit, čto nikohda ne učil lučšoho
učenika i čto otličalsja holovno čistotoju serd-
ca. Nikohda iz jeho ust ne vyšlo slovo ne-
čestnoje a jesli kto-to v jeho prisutstvii po-
zvolil sebi skazati slovo nepriličnoje, Bernardij
začerveňil, buďto by udaril jeho v lice.

Byl skromnyj i ko každomu laskavyj,
no koli išlo slovo o svjatu čistotu, znal byti
i energičnym. Raz pozvolil sebi jeden počten-
nyj obyvatel' horoda Sieny v jeho prisutstvii
skazati slovo ne cilkom čestnoje. Bernardij
rozhnivalsja svjatym hňivom i tak ho shanil,
čto sej so stydom otošel. Pozdnijše posli bolše
rokov sľyšal sej čelovik propovid' svjatca. Po-
smotrivše na neho, prišlo mu na um sije

sobytijske, koli ho molodyj Bernardij shanil pro nepriičnoje slovo; so žalem načal holosno plakati nad soblaznu, kotoru on tohda zapričinil.

Kto sochraňajet čistotu serdca, toho počitajut vsi, ješče i ti, kotory vysmi-vajutsja jemu, ibo i oni čuvstvujut v serdci, čto dolžny počitati jeho. Podobno i Bernardija počitali vsi jeho so-klasniki. A jesli v obščestvi kto-to vy-skazal meňej čestnoje slovo, a Bernardij byl v blizkosti, hovorili: „Tichše, Bernardij prichodit!“

Stalosja, čto jeden bezbožnyj čelovik choťil ho navesti na hrich. Bernardij energično otohnal ho i sejčas otošel. Čelovik sej snova iskušal jeho. Tu svjatec pozval sebi niskolko prijatelej na pomošč i koli iskušitel' prišel a ješče mu i hroši daval, Bernardij načal kri-

čati. Jeho prijateli prišli i kamenijem otohnali nestydnika.

Iz katechiza: Čto pomahajet nam k sochraneniju čistoty?

Sredstva k sochraneniju sjaloj čistoty suť: 1. sejčas protivivitisja iskušeniju i s dovirijem prositi o pomošč; 2. pobožno molitisja i čim časlijše pričaščatisja; 3. dumati na to, čto H. Boh vsjo vidit i čto v každyj čas možeme umerti.

L'ubov.

Jednoho dňa prišel do domu tetki niščij. Ot tetki ne dostal ničeho, ibo v domi byl liš jeden chľib, a sej potrebovala k obidu dľa ciloj rodiny. Vidivše to Bernardij skazal: „Iz ľubvi k Bohu dajme tomu bidnomu dačto, ja by ináč ne moh jisti ni na obid ni na večeru. Skorše ostanusja ja holodnym, jak sej bidnyj čelovik.“ Siji slova tak povľijali na tetku, čto svoj kusok chľiba dala žebraku.

Isus.

Koli Bernardij byl 17-ľitnyj, uspišno skončil svoji školy. No pravi tohda nastal v mišti mor, i on za čas otdalsja popečeniju chvorych. O niskoľko rokov vstupil v rjad sv. Franciska i dijestvoval jak missionar v ciloj Italii. Holovno razširjal počitanije najsvjaťišaho imeni Isus. V tom časi ľudi nenavidľilisja i často iz nenavisti nastali i ubijstva. Bernardij propovidival o imeni Isus, kotoryj prišel jak Spasitel' pomiriti nas s Bohom. Siloju toho nasvjaťišaho imeni sdľilal sej oduševlenyj missionar

velikoje pereminenije v narodi. Neprijateli pomirilisja meždu soboju i s Bohom i načali v pokajanii žiti. Raz prišel v jeden horod i vidil tam čelovika, kotoryj maľoval i pečatal karty. Bernardij pristupil k nemu, za korotkiĵ čas smotril na neho i skazal: „Ne znaješ ničeho bolše liš toto?“ Muž otvitol: „Nit!“ Na to svjatec skazal: „Jesli posluchaješ moju radu, budet o tvoju budúcnost postarano.“ Potom vzjal cirkul, narisoval na kartu kruh, do koto-roho napisal imja Isus, ukrasil ho vincem lučej i ruž i skazal: „Synu moj, risuj taki obrazki i ručaju tebi, čto iz toho bolše prodaješ jak iz tich dĵjavolskich kart, kotory privlekajut ludeĵ k tak mnohim hricham a suť pričinoju tak mnohich bid i skorbeĵ vo familiach. Sdĵlaj tak i vsehda zarobiš sebi na propitanije.“

Čelovik posluchal i stalosja jak predskazal svjatec.

Bernardij pomer vo viku 73 lit, jak raz v tot čas, koli sobraťa molilisja veličanije Pr. Pr. Dĵivy Marii: „Veličit duša moja Hospoda, i vozradovasja duch moj o Bozi, Spasi mojem!“

Marija pribižišče.

(Bl. Krispin iz Viterba žil v r. 1668-1750 v Italii.)

Krispin, to ješť jeho monašeskoje imja. Pri sv. kreščenii polučil imja Peter. Roditeli jeho byli bohoboĵny; osobenno mati usilovalasja vzbuditi v serdci svojego syna velikuju

ľubov k Pr. Ďivi Marii. Koli mu bylo 5 ľit, zavela ho v chram „Marija u duba“, nedaleko ot horoda i koľina priklonše posvjatila ho Nebesnoj Materi. Potom skazala mu: „Se Mati tvoja! Jej daruju tebe. Ľubi ju vsehda i po-čitaj jak Pokroviteľnicu svoju!“ Sii slova hluboko vrylisja v serdce maloj ěitiny.

Naučen ot svojej materi, v kaĝdoj opastnosti pribihal k Ďivi Marii.

Jednoho dňa vyliz so svojimi dvoma tovarišami na vysoku hrušku. Konarj, na ktorom stojali, ulomilsja i vsi troje padali na zemľu. On pri tom molilsja: „O Marie, ratuj mene!“ I čo stalosja? Jeho dva prijateli ľaĝko poranilisja a on upal bez toho, čtoby byl poranislja. Počital on Nebesnuju Mater ne ľiš molitvoju. Usilovalsja nasľidovati ju osobenno v smirennosti.

Mati brala ho už jak maleňkaho v monastyrj sv. Rozalii,

hdi dostavala rabotu. Monachiŋi mali radost iz dobroj d'itiny. Pozdŋijše ostavljal svoju mater v monastyri pri raboti a sam išel v cerkov i pobožno molilsja pered Najsvjatijšoju Evcharistijeju. Monachyŋi vidili to i duže udivľalisja jeho pobožnosti. Koli vernulsja iz cerkvi, hovorili: „Tu idet naš malyj svjatec. Teperj uže tebi ne budeme hovoriti Petričku, no svjatyj Petričku!“ Smirennij chlopec ne skazal ni slova. Zahaŋbilsja i so slezami v očach zval svoju mater domoj.

Monachiŋi hovorili o tom kanoniku Zozzinimu. On druhij deŋ vstritilsja s chlopcom i šutlivo (s figlom) oslovil maloho: „Boh s toboju, svjatyj Petričku!“ On začerveŋil ot stydu, no potom jak by Duchom svjatym prosviščennyj skazal: „Vy, vozmožno, teperj vysmivajetesja, no možet byti, čto Boh i to sdilajet!“

Sokrovišče v pol'i.

Peter posiščal bolše cerkvej horoda, i tam pomahal i ministroval pri svjatoj Liturgii. Nahradu za to ne choťil. V ostaľnuju časť dňa rabotal pri otcu ili učilsja.

Jak 11-litnyj išel na studii v monastyrj Jezuitov. Byl talantlivyj i poslušnyj, protc učiteli ľubili jeho. I tu ministroval, naskolko mu to pozvoľali jeho povinnosti.

V r. 1679 dala grafiŋa Maldacchini s velikim toržestvom otprazdnovati prazdnik sv.

Rozanca v chrami „Ďivy Marii u duba“. Rozkazala, čtoby svjaščennikam i vsim tīm, kotory pri svjatoj Liturgii ministrovali ili pomahali byla vydana nahoroda. Peter pomahal ot rana do obida, no koli upravitel grafiņi choťil dati mu nahorodu za jeho rabotu, on skazal: „Moja Hospoža uže vynahrodila me ne!“ Upravitel dumal, čto v pravdi grafiņa dala uže jemu hroši. No neodolha peresvidčilsja, čto dilo ne tak stoit. I prosilsja ho: „Pročto hovoril ty, čto uže nahorodu polučil?“ Chlopec smijučisja otvitil: „Moja Hospoža ne grafiņa Maldacchini, no Carica Nebesnaja.“

Koli raz posli školy pomahal zvoniku v monastyrskoj cerkvi, položil svoi knihi na lavku v bočnoj kaplici. Jeden iz jeho soklasnikov to uvidil i ukral ich. Koli Peter posli raboty vozvratilsja v kaplicu, nastrašilsja, jak uvidil, čto jeho vešči sčezli. S plačem išel k prestolu sv. Antonija i molilsja: „Svjatyj Antonie! Ja tebi služu v sakrestii a meždu tīm druhi okrali mene v cerkvi. Pomohi mņi, čtoby ja svoi vešči snova dostal nazad!“

Sv. Antonij pomoh. Molodyj zlodij tolko čto vozvratilsja so svojeju dobyčeju, zabolil ťažkoju chvorotoju. Tohda priznalsja svojej materi iz kradeži a ona ukradeny vešči sejčas vozvratila.

Roditeli Petra rišilisja, čto dalje ne mo-
žet studirovati. Dali ho na remeslo. Stalsja
sapožnikom (šustrom). Jeho stryko, u ko-
toroho on učilsja, duže ho poľubil. Každu
subbotu daval jemu maluju nahradu. Chlo-
pec nedolho razdumovalsja, čto s hrošmi sdi-
lati, išel na torh i kupil najkrasivši cvity k
obrazu Preč. Dıvy Marii.

Stryko vidil, čto Peter ne dobri vysmotri-
vajet i čto bľidnyj, i uprekal jemu, čto v
subbotu postit v čest Materi Božoj. Proto
nakupil jemu každu subbotu dobroho jidla
i prines na stol, čtoby jil. Peter, čtoby stryka
ne oskorbil, jil malo, no tvar jeho ne byla
polnišša, naoborot, ješče boľše zaboľil. Stry-
ko popustil iz svojeho i skazal žeňi: „Ostav-
me ho, naj postit; lušče mati v domi sucho-
ho svjatca, jak tučnoho zloďija.“

Peter po subbotam i na dalje postil.
I čto stalosja? Čim dalje, ěim boľše sily
pribiral i ěim lušče vysmotrival.

Choťil vstupiti v monastyrj ko Kapuci-
nom, no srodniki vozderživali jeho ot seho
nemireniĵa, i mati horko plakala, čto chočet
ju ostaviti. On na to otviti: „Pročto plačeš?
Ne darovala ty mene jak pjaťlitňaho chlopči-
ka Bohu i Materi jeho? Pročto ne chočeš
poderžati to, čto ĵes obiščala? Tohda daro-
vala ty mene iz svobodnoj voľi, bez uslovija,
s moĵim sohlašenijem. Proto dolžna ty do-
končiti to, čto tohda načala!“

Pocilovavše svojim rodiťam ruki, po-
proščalsja s nimi i išel s niekoľkimi svojimi
prijateľami v monastyrj. Na puti stalosja, čo
napal na nich jeden pes. Prijateli rozbihlisja;
liš Peter ostalsja spokojnyj i po svojemu oby-
čaju prosil Preč. Ďivu Mariju o pomošč. A
vot, pes otošel ot neho bez toho, čtoby ukusil
jeho.

Lilija Isuska.

(Marija Vanderlinden byla mala Hollandka; žila
v r. 1912-1924.)

Marija rodialsja v Antverpach a uže dru-
hoho dňa posli svojeho roždestva staliasja
ďitinoju Boha čerez krešćenie. Poneže ži-
vot maloť ďitiny i materi byl v opastnosti,
roditeli posvjali dĩa Materi Božoj.

Pervaja jej molitva byla: „Isuse, žertvu-
ju Tebi svoje serdce! Prijmi ho, prošu Ťa,
čtoby nikomu inomu, liš Tebi prinadležalo!“
Čtoby Isuskovi sdilati radost, peremahala svoi
maly ošibki (chiby).

Čerez svitovu vojnu žili v Anglii, po vojni
vernulisja v Antverpy. Marija žaždala za
najsv. Evcharistijej, proto roditeli dali ju na
čas k sestram monachiňam. Jej žažda ispolni-
lasja r. 1919. v prazdnik Voznesenija I. Chris-
ta, koli pervyj raz prijala Isusa Christa.

Koli chodila v školu, dostala jak premiju
(odminu) knižku o sv. Terezki Isusovoj. Ot

nej naučilasja ľubvi k Isusu i žertvam. Vsjo
chočila darovati bidnym. Raz odna znakoma
positila ich dom i prinesla dítam veliku ška-
tulu bonbonov (cukernikov). Každóje dítá do-
stalo svoju časť i čto ostalo, položili na kla-
vir. Srazu škatula izčezla. Kto ju vzjal? Ma-
rija priznalasja i hovorila: „Sestry v mona-
styrju hovorili nam, čtoby sme pro bidnych
prinesli v školu i hruški i solodosti. Ja vzjala
to i dala im.“ „No, čto ne tvoje, to ne
svobodno vzjati, ibo to jest kradež!“ „Mam-
ko, odpust mni,“ hovorila Marija, „ja to druhij
raz uže ne sdilaju!“

Raz napisala i položila sebi v molitven-
nik taku molitvočku: „Moj Bože, ďakuju Tebi,
čto ja ješče nikohda ne byla chvora,
čto dostala ja bratika,
čto mohu každýj deň přičaščatisja,
čto imiju dobrych roditelej,
čto jest nas tak mnoho v rodiňi,
čto mohu choditi v tak dobrou školu.“

Koli jej bylo 8 rokov, imili zadaču: „Pro-
čto ľubľu Isusa?“ — Velikimi, ditskimi bukva-
mi napisala toto: „ľubľu Isusa proto, ibo le-
žal v jaslach, proto ibo umer na kresťi, čtoby
nas spas, proto ibo sdilalsja tak maleňkim,
čtoby moh sostupiti v maleňkuju časticu, proto,
čto daľ mni tak dobrych roditelej i tak milych
bratov i sestry, proto ibo sotvoril tak kras-
vuju prirodu, proto čto sotvoril pticy (ptaški),
kotory tak krasno spivajut, proto, čto mni

dal tak krásivý vešči, proto, čto mene poviril tak dobroj školi i tak dobrym učitelkam.“

P o u č e n í j e : Děti často zabyvajut podakovati. Ale uže stary pohane hovorili: „Skaž na kohoto, čto on jest nevdačnyj i skazal ty vsjo zlo o nem.“ — Razdumaj sebi, za čto chočeš ty ďakovati H. Bohu, i sdilaj sebi i ty taku molitvu, jak Marija.

Za hrišnikov.

12. VI. 1921 polučila Marija tajnu miro-pomazanija. Duch svjatyj dal jej silu, čtoby mohla isnošati vsi terpinija, kotory neodolha prišli.

Do teperj byl jej život jak zahoroda na solnyšku. Žila bez starosti, mala dobrych roditelej i učitelki. No srazu těžko pochorila. Horjačka i bolesti vsehda uboľšalisja. Roditeli smutilisja, no Marija žertvovala bolesti za navernenije hrišnikov. Jej ďido uže 20 rokov ne přiňal sv. Tajny; za neho molilasja ježdnevno po sv. pričastii. Teperj byla vyslyšana. Milost pobidila i ďido išel s ciloju familijeju k svjatomu pričasčeniju.

Dňa 25. jula byla Marija v opastnosti smerti, proto přijala tajnu jeleopomazanija. Ne mohla ni pohnutisja. Posli přiňatija tajny jeleopomazanija prosilasja jej mati: „Čto choťila by ty: pojti v nebo ili vyzdorovitisja?“ Marija otvičala: „Jak Isusko chočet!“ Sii slova často povtorjala, koli bolesti uboľšalisja.

Koli raz v noči silno terpila prosilasja: „Pročto v noči ja dolžna boľše terpiti jak vo

dni?“ „Ibo v noči najbolše hrichov d'ilajet-sja. Proto monachi i monachiňi vstavajut v noči k molitvi a proto i d'iti možuť v noči svoi bolesti žertvovati H. Bohu za hrišnikov, čtoby ich ne karal. Marija za čas rozdumovalasja, potom skazala: „Rozumiju, choću ochotno ter-piti, čtoby hrišniki pokajalisja i prišli v nebo.“

V nebo.

Koli bolesti malo umeňšalisja, mati čitala jej iz žizni svjatyh. Čtoby Marija duže ne utomilasja, mati s času na čas perestala čitati. No Marija prosila: „Prošu ťa, mamko, liš čitaj ďalše! Ja rozumiju vsemu.“ Mati nađi-jalasja, čto jej d'ivočka čerez chodatajstvo sv. Terezii vyzdorovitsja. Proto sprosilasja jej: „Ne čuvtvuješ, čto uže lučše tebi?“ Ma-rija otvitila: „Ne znaju, mamko. No budet to tak, jak Isusko chočet.“

V toj otdannosti do voli Božoj skryvalasja velika žertva. Raz vidila obraz, na ktorom byli izobraženy d'iti, jak ihrajutsja. S bolestju vzdychla: „Ach! ihratisja, bihati!“ Mati ju poťišala: „Vozmožno i ty neodolha budeš ba-vitisja jak druhi d'iti.“ — „Ach, jak ľubila by ja to d'ilati!“ No sejčas prisojedinila: „No jesli milša ja Isuskovi jak chvora, i tak dobri.“

Bolizň malo umeňšalasja; proto privezli chvoru na selo k d'idu. No byl to liš malyj oddych na krestnoj dorohi. Ibo o korotkij

čas chvorota snova uboľšalasja. Mati choťila ju prihotovľati k smerti. No Marija skazala: „Mamko moja, znaju, ěto ja duľe chvora.“ Mati priklakla k posteli. Naraz vosplameňilisja oěi chvoroj d'ivoěki i vosklikla: „Mamko, viľu nebo!“ — „Ěto jes viďila, hoľubku moj?“ — „Ach, ne mohu to skazati. Choěu pojti v nebo!“ Poneľe chvorota ne umeňšalasja, privezli ju snova v horod. Ciluju noě ne mohla spokojno spati pro bolestnyj kašel. Rano skazala: „Mamko, tak ne dobri ěuvstvuľusja, jak ješěe nikohda do teperj. — Dumaľu, ěto ješěe dnes pojdu v nebo. Prizovite seľčas svjašěennika! — Hd'i otec?“

O korotkij ěas skazala: „Priľdi, Isusku! — Ne znajete, naskoľko terplu. — Isuse, vsjo prinimaju. — Liš ne daj mňi mnoho terpiti. Ľubeznyj Isuse, priľdi seľčas!“

Bolesti ne perestavali, ješěe uboľšalisja. Smert' pribliľžalasja. Marija sobrala vsi svoi sily, sloľila ruki i vozopila: „Isusku, priľdi seľčas! Isuse — Marije — Josife! Isuse, ľubľu Tebe, boľše jak vsjo na sviťi.“ Po řich slovach jej ěista duša otleťila v nebo.

Nebo.

(Sv. Kirill byl jak 12 ľitnych chlopec v Kesarei Kapadokijskoj umuěen. Jeho prazďnik soveršajetsja 29. maja.)

Roditeli maloho Kirilla byli boľaty jazyěniki (pohane). Ne znati, kto soznakomiľ

jeho s viroju christianskoju, vospitateľnica, ili sluha, ili kto-to druhij. Dost' toho, Kirill raz objavil, čto on christianin i často povtorjal najsladšajše imja Isus. Roditeli duže udivľalisja tomu, i dumali, čto syn tak hovorit tolke radi smicha... No on dumal to seriozno. Upražňalsja v christianskich dobroditeľach i tak otličalsja v poslušnosti, usilovnosti i laskavosti, čto mnohi diti jeho vika usilovalisja nasľidovati jeho.

Otec, kotoryj doznalsja, čto jeho syn vpravdi christianin, duže rozhňivalsja i stroho pokaral jeho. No kripkaja vira dodavala jemu sily. Pereterpil vsi ťažki kary. Pri tom otca ne perestal ľubiti a za neho molitisja.

Raz dal otec Kirilla tak strašno pobiti, čto ciloje jeho ťilo bylo pokryto ranami. Potom že prosilsja ot neho, chočetli i na dalše ostatisja christianinom. Koli Kirill skazal, čto ostanetsja i na dalše christianinom, otec isklučil jeho iz familii i vyhnal iz domu. Tak stal-sja Kirill sirotoju i žebrakom. Ciloje misto hovorilo o malom heroji. Christiane udivľalisja nad nim i chvalili H. Boha, čto slabych ditej vybral sebi dľa svojej slavy. No jazyčniki zlostilisja, čto chlopec prezirajet ich bohov. —

Sud'ja horoda dal Kirilla vyhledati vojina-mi i privesti ho pered sebe. Hrozil mu strohoju karoju, jesli ne otrečetsja viry Christovoj. No chlopec ne poddalsja. Sud'ja dumal,

čto vozmožno ubidit jeho mirnym sposobem, proto skazal jemu: „Đitino, choču tebi otpustiti vsi tvoi viny i otec tvoj tože otpustit tebi i prijmet ťa v dom svoj, jesli uznaješ svoju vinu i otrečešsja viry Christovoj.“

Chlopec otvičal: „Radujusja tomu, čto tak surovo postupajete so mnoju, ibo ťim laskavijše prijmet mene Boh. Ťišusja, čto ja vyklučen iz domu svojeho otca, ibo na viki budu prebyvati v domi Otca nebesnaho. Radujusja,

čto stalsja ja chudobnym, ibo ťim priobriju sebi vsi vičny bohatstva. Smerti ne bojusja, ibo ožidaju život luščij, život vičnyj.“

Koli tak iz neho hovoril Duch svjatyj, sudja holosno vydal rozkaz, čtoby svjazali i umertvili jeho. Tajno že skazal sluham, čtoby liš ukazali mu oheň i tak ho nastrašili. Tak i sta'osja. Zapalili oheň, pojмали Kirilla i d'ilali

s nim, jak by ho chotili v oheň věrhnuti; no on ne nastrašilsja. Uvidomili sud'ju o tom, čto Kirill ne bojitsja i čto chočet dobrovol'no umerti. Sudii žal' bylo chrabroho chlopca, proto ho ješče raz prizval k sebi i skazal: „Vot, d'itino, vidil ty oheň i sabľu. Mohu ťa dati ubiti, proto sdilaj tak, čtoby otec priňal ťa v dom svoj.“ „Ni ne znajete,“ otvičal Kirill, „jak bolit mene, čto vy opjať prizvali mene k sebi i čto daremno byl sdilan oheň i vybrusena sabľa. Dom, v ktorom ja budu neodolha prebyvati, ješť o mnoho krajšij, jak mojego otca a nasľidstvije mojego Otco nebesnaho ješť o mnoho bolšoje, jak nasľidstvije mojego otca zemnaho. Umertvi mene sejčas, čtoby čim skorše polučil jeho!“ Sud'ja osudil jeho k smerti. Vsi okolostojašči ľudi plakali, liš Kirill tšilsja. „Radujtesja,“ возбуđdal plačuščich, „čto budu umučen. Ne znajete, čto ožidaju? Dajte mňi vozmožnosť, čtoby ja moh žertvovati žizň svoju.“

Ciloje misto udivľalosja herojskoj smerti 12-ľitňaho mučenika.

Iz katichiza: Ješť nebo. Isus Christos posľi švoich stradanij i voskresenija vžnessja na nebo i chočet, čtoby i my tam dostalisja. Sejčas po smerti v nebo dostanutsja duši pravednych, kotory sovsim bez hricha umerli. i ne zasľužat kary. Kto umer, majuči na duši prostiteľnyj hrich, dostanetsja v nebo čerez mytarstvo (čistilišče). Boh dobrych v nebi nahraždajet vičnym blaženstvom. V sudnyj deň vojduť vsi pravedny duši v nebo i so svoim filom.

Vesna.

(Sv. Jeanne d'Arc, herojskaja divica osvobodila svoju otčiznu iz ruk neprijatelej. Umerla 30. maja 1431.)

V malom seli Domremy žil pered 400 rokami zemledilec Jakov iz Arku a jeho supruha Isabella Romeé; dom, v ktorom žili, ješče i dnes stoit. Tam rodilasja Jeanne d'Arc. Mala ješče trech bratov i jednu sestru. Otličalasja nad nimi pobožnostiju i dobroditelami. Ješče i dnes sochraneny izjavenija 30 sviditelej, kotoryje Joannu lično poznali. Vsi bez izjatija voschvaľajut ju, čto byla prostá i skromná, usilovno rabotala, ne serdilasja, otličalasja čistotoju serdca i smilostiju. Osobenno voschvaľajut ju pro jej ľubov k Bohu. Doma, na poli, v ľisi i na každyj misti dumala na prisutstvije Boha. Chram Božíj často posiščala, kohda liš mohla, chodila i na povsednevny Liturgii. Často pričaščalasja.

Pri tom vsem ne byla smutná, no veselá, daže ľubila veselych ľudej. Nikohda ne byla horda pro svoju pobožnost a pro milosti, kotory jej Boh uďilal.

Jeden zemledilec sviditelstvoval, čto koli byl boľnyj, Joanna s velikoju priležnostiju prisluhovala jemu i poťišala jeho. Ľubov i sožalinije nad bidnymi byli u nej tak veliki, čto často vyprosila im u roditelej prijut (pritulok), často daže i svoju postel lišala im.

Zvonik svidčil, čto Joanna boľše raz napomínala jeho, čto zabyl zvoniti na „Anheľ

Hospodeň“ i obiščala jemu denežnuju nahrađu, budet-li v budućnosti pravilno (porjadno) zvoniti.

Ľubila choditi v ľisnuju kaplicu, kotora stojala na verchu, nedaleko sela. Misto sije bylo vo velikom počitanii meždu žiteljami, i hororitsja, čto uže za časov pohanskich končilisja tam bohosluženija, až pervy propovidniki christianstva pereminili pohanskuju cerkov v chram istinnaha Boha.

Nedaleko kaplicy vytekalo ľičebnoje žerelo. O nem hororilosja, čto za časov pohanskich prebyvali tam rusalki (pohanski božnički). Amnoho ľudej iskalo tam čudotvorny koreni, o kotorych dumali, čto im prinesut ščaste. Nedaleko žerela byl prastaryj krasivyj strom; ľudi nazывali jeho „krasivyj maj“. Ježehodno v jednu nedľľu maja prichodili sjuda ľudi iz ciľoj okolicy. Hospodin iz zamka poho-

stil mlodež a diti spivali i tancevali okolo stroma. Mozet byti, čto to jest pamjatka ješče na stary pohanski toržestva.

Joanna učastvovala na sem toržestvi s ostalnymi dítmi. No ona ne virila vo vorožki (babonstvo); jej mysli obraščeny byli k Pr. Divi Marii, obraz kotorej nachodilsja v kaplici.

Cila Francija razdílana byla tohda na dvi storony: storona vojevody iz Orleansu a storona vojevody iz Burgundu. Oni vojevali meždu soboju o vladinije, kohda korol' Karel VI. stalsja sumašedšim (ošalil). Byla to strašna hraždanska vojna. Deržava byla zniščena. Vo-jiny nikoho i ničeho ne poščadili (ne šanovali). Vira i virnosť pomaly izčezali. K tomu napalo na deržavu anglijskoje vojsko, čtoby perebrati pravlenije v svoi ruki. Storona burgundskaja zradila otčiznu i sojedinilasja s neprijatel'mi, s kotorymi sovokupno vojevala protiv novomu korolu Karlu VII. Slidstviya vojny byli strašny. Cily časti deržavy byli zniščeny. Novyj korol' byl nepostojannyj, poddaval-sja vlijaniju svoich prijatelej.

V toj velikoj nuždi pozval Boh bidnu i skromnu divicu, čtoby pomohla pravdivomu korolu i neščastnoj zemli k pobidi i k poko-ju. Jak vsjo to stalosja, o tom hovorila Joanna pered svojeju smertiju pod prisjahoju: „Bylo to jednoho litnoho dňa v poludne, bylo mni priblizitel'no 13 lit, slyšala ja v zahorodi svojego otca holos. Predo mnoju stojala bleššašča-

ja postava. Vysmotrivala jak jeden dobryj, čestnyj čelovik, na bokach kryla, i byla obkružena svitlom i množestvom nebesnych anhelov. Byl to archanhel Michail. Holos jeho vzbudil uvažanije, no ja byla v strachu i ne chočila virovati, čto to anhel. Až kohda tri raza uslyšala jeho holos, uvirila ja.“

„Anhel skazal mñi, čtoby ja byla dobra i H. Boh pomožet mñi. Potolkoval mñi, čto Boh smiloserdovalsja nad Francijej a sv. Ekatarina i Margarita prijdut ko mñi, i čtoby ja dělala to, čto oni mñi prikažut; ibo vyslany suť na rozkaz Boha, čtoby mene veli i pomahali mñi.“

I dijestvitelno neodolha pojavilisja mñi sv. Ekatarina i Margarita. Dali mñi prikaz, čtoby ja išla k Robertovi iz Baudricourtu, kotoryj snačala ne budet chočiti vysluchati moju prosbu, no na konec odnakož dačet mene otvesti s niskol'kimi vojinami ko koroľu, čtoby ja osvobodila horod Orleans. Na to ja skazala, čto ja ubohoje d'ita i ne znaju ni jizditi na koni, ni vojevati. Skazali mñi, čtoby ja liš nesla bez strachu zastavu i čto H. Boh so mnoju budet; koroľ priobrijet ciluju deržavu, choťat-li to neprijateli ili ñit. „Ne bojsja,“ skazali oni, „koli prijdeš ko koroľu, H. Boh dačet mu znamenije i on uvirit!“

Sii dvi svjaty provaodili mene za 7 lit. Ne prosila ja nič bolše liš to, čtoby H. Boh

pomoh mojej deržavi i vysvobodil jej horoda. Pro sebe ne chotila nič bolšie, liš spasenije duši svojej.“

Ispolnivši svoju zadaču i ona polučila korunu, ne sezemnuju, no korunu vičnoj slavy, korunu nebesnu, korunu mučeničestva.

Joannu korol' hanebno opustil. Angličane pojмали ju, nespravodlivo otsudili i spalili jak čarod'ijku.

25 lit posli smer-
ti iz rasporjaženija rimskaho Otca byla Joanna
v prisutstvii svojej materi i bratov vyhološena
za nevinnu.

Pečatati pozvolajetsja. O. Haderka, protoihumen Č. sv. Izb. Praha 29. IX. 1937. S odobreniem i blahosloveniem Provitelstv eparchii Mukačevskoj i Praševskoj

† Alexander, † Povel. 30. IX. 1937.

„Blizše ko Christu,“ religijny uvahi. Vychodiť nepravidel'no. Cina odnoho sošitu 50 h. Izdaje Rekollekcijnyj dom Hlučin, Slezko. Telefon Hlučin 33. Pošt. šparkassa č. 39.556. Provadiť O. Musil Č. sv. Izb., Michalovce. — O'vičatel'nyj redaktor Joann Miekisch v Hlučině. — Pečatala Typia, M. Ostrava,